

KERÉK IMRE

Szamotrakéi Niké torzójához

*Hogy ne lássuk fenséges arcodat,
megcsonkított a romboló Idő.
Am így is örök ez a mozdulat,
e roppant szárnyalás, az ívelő*

*tartásba oltott duzzadó erő,
örvény-kavaró fényes indulat,
s e tökéletes formák szédítő
varázsa minden korban elragad,*

*példázva, hogy a súlyos, bolt anyag
tud élni és lebegni könnyedén,
ha mesterére bukkan hirtelen,*

*ki lelket adni néki nem hanyag;
s hogy fönt, az Öröklét fedélzetén
némán is elkiáltja: Győzelem!*

Törvényeikre bízva

*Ne csak az égbolt ragyogó kék
ablaküvegét nézd, hajolj közel
a földböz, hallgasd a gyökérbomályból
érkező rejtjeles üzenetet,
a tél művirágaihoz szokott,
színekre szomjazó szemed előtt
kakascímer, mezei szarkaláb,
mályvarózsa nyíló szeméremajka
hintáz, hagyd nyitva érzékeidet
az ébredő titokzatos erőknél,
hitessék el veled, hogy nem te vagy,
kit nemrég műszerek fényébe, műtő-
asztalra szíjazott az orv betegség,
rejtsd el a fűben arcod, múlhatatlan
törvényeikre bízva sorsodat.*

[*Kerek Imre versei*]

Rouault: Öreg király

*bunyt szemmel magába meredten
a szomorúság arcára kívül
ül magánya föltörhetetlen
burkába zártan egyszál egyedül*

*nincs már alattvalója egy sem
semmije sincs emlékein kívül
már nem király csupán egyetlen
ember a többi szenvedő közül*

*kőnehéz aranykoronája
piros palástja már fakó díszek
kezeben pár szál halványsárga*

*rózsató ingadoz jogar helyett
már nem érdekli hatalom se pompa
ül némán elhagyottan és kifosztva*

